

Arrest

nr. 75 390 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 oktober 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2011 wordt aan de verzoekende partijen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7 al. 1, 1° van de Wet van 15/12/1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 6, 7, 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 75, §2 van het K.B. van 8 oktober 1981, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 2008/11/EG van 16 december 2008, de artikelen 3, 13, en 15 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), en van artikel 19, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij betoogt dat de Richtlijn 2008/115/EG bepaalt in artikel 6 dat iedere staat, bij het beëindigen van het illegaal verblijf, een terugkeerbesluit dient te nemen. In de mate dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient aanzien te worden als een dergelijk terugkeerbesluit, het rekening dient te houden met het refoulementverbod van onder meer artikel 5 van dezelfde richtlijn. In casu kan uit de redactie van het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij het dossier in het licht van een eventueel refoulementsverbod heeft onderzocht, zodat de motiveringswet is geschonden.

Aangezien de verzoekende partij in casu een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, werd er dus geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij of minstens blijkt dit niet uit de motivering van het bestreden bevel. Iemand van het grondgebied verwijderen terwijl deze ernstig ziek is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar hij zal worden gerepatrieerd, niet verzekerd is, is strijdig met artikel 3 van het E.V.R.M., dat krachtens artikel 15 van hetzelfde verdrag geen uitzonderingen kent.

De verzoekende partij dient te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel ten einde het terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn te bestrijden. Bijgevolg vraagt de verzoekende partij het terugkeerbesluit ten gronde te herbekijken in beroep.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Het principe van non-refoulement, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, wordt gedefinieerd door artikel 33 (1) van de Conventie van Genève. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Art. 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement")

1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."

Uit voorgaande bepaling blijkt dat non-refoulement rechtstreeks gerelateerd is met de status van vluchteling en bij uitbreiding de kandidaat-vluchteling. Aangezien verzoekers geen erkende vluchtelingen zijn noch kandidaat-vluchtelingen zijn, is het duidelijk dat zij niet dienstig het principe van non-refoulement kunnen opwerpen. Dit onderdeel is niet ontvankelijk. De verzoekende partijen maken een schending van de motiveringsplicht in dit kader dan ook niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te

verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Zij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken. De verzoekende partij maakt met haar betoog dat "iemand van het grondgebied verwijderen, terwijl deze ernstig ziek is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar hij zal worden gerepatrieerd, niet verzekerd is, strijdig is met art. 3 E.V.R.M., dat krachtens artikel 15 geen uitzonderingen kent" de schending van voormeld artikel 3 E.V.R.M. niet aannemelijk, omdat deze beweringen niet worden gestaafd met een begin van bewijs.

Wat de beweerde schending van artikel 19, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, die de verzoekende partij linkt aan een risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en die zou blijken uit de nieuwe stukken die zij bij haar dossier voegt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in het geheel niet specificeert om welke stukken het dan wel zou gaan, noch dat zij deze 'stukken' aan het bestuur zou voorgelegd hebben voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd bij arrest nr. 67.218 van 26 september 2011, en het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker een rechtstreeks gevolg is van dit arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste dat de verzoekende partij geen schending van artikel 48/4 aannemelijk maakte tijdens haar asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook de schending van voornoemde artikelen 19, §2 van het Handvest en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren, aangezien zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat haar situatie sinds voornoemd arrest gewijzigd zou zijn.

Bovendien betwist de verzoekende partij het enige motief van de bestreden beslissing in het geheel niet, namelijk:

"De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7 al. 1, 1° van de Wet van 15/12/1980)."

Het enige motief van de bestreden beslissing blijft dus staan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC